

Трето съобщение

Да се разправим със сърцето си за растежа на божественото семе на живота в нас, с цел нашето узряване в живота за изграждането на Божието здание в живота

Пасажи от Писанията: Мт. 5:8; 13:3-9, 18-23; Пр. 4:23; Ер. 32:39; Еф. 3:16-17

I. Трябва да се разправим със сърцето си в светлината на Господното присъствие за растежа на божественото семе на живота в нас, с цел нашето узряване в живота; сърцето е съвкупност от вътрешните части на човека; то е главният представител на човека, неговото действащо лице:

- А. Нашето сърце се състои от всички части на нашата душа—ума, чувствата и волята (Мт. 9:4; Евр. 4:12; Деян. 11:23; Йн. 14:1; 16:22)—плюс една от частите на нашия дух—съвестта (Евр. 10:22; 1 Йн. 3:20).
- Б. Упражняването на духа е възможно само когато нашето сърце е активно; ако сърцето на човека е безразлично, духът е затворен в него и не може да изяви своята способност—Мт. 5:3, 8; Пс. 78:8.
- В. Душата е самият човек, а сърцето е човекът в действие; сърцето е действащото лице, главният пълномощник на цялото ни същество.
- Г. Действията и движенията на нашето физическо тяло зависят от нашето физическо сърце; по същия начин, нашето всекидневно живеене, начинът, по който действаме и се държим, зависи от нашето психологическо сърце.
- Д. Сърцето е входът и изходът на живота, „копчето“ на живота; ако сърцето не е наред, това пречи на живота в духа и законът на живота не може свободно и безпрепятствено да достига всички части на нашето същество; животът има огромна сила, но тази огромна сила се контролира от нашето малко сърце—Пр. 4:23; Мт. 12:33-37; вж. Езек. 36:26-27.

II. Нашият растеж в живота изгражда църквата като Тялото Христово; това се извършва чрез растежа на Христос като семето на живота в нашето сърце (1 Йн. 3:9; 1 Петр. 1:23; Кол. 2:19; Еф. 2:21; 4:15-16; Мт. 13:18-23); трябва да съдействаме на Господа и да се разправяме със сърцето си, за да може то да бъде опазено и да има следните черти:

- А. Бог иска нашето сърце да бъде меко:
 - 1. Когато Бог се разправя с нашето сърце, Той изважда каменното сърце от нашата плът и ни дава сърце от плът, меко сърце—Езек. 36:26.
 - 2. Това, че нашето сърце е меко, означава, че то е покорно и отстъпчиво спрямо Господа и че не е коравовратно и бунтовно—вж. Изх. 32:9.
 - 3. Мекото сърце е добрата почва, в която Христос може да расте свободно; това сърце не се е втвърдило от светското движение, не търси своето си и не е обременено от светските грижи от измамата на богатствата—Мт. 13:3-9, 18-23.
 - 4. Бог смекчава нашето сърце, като използва любовта Си, за да ни задвижи; ако любовта не може да ни помръдне, Той използва ръката Си чрез обкръжаващата среда, за да ни дисциплинира, докато не се смекчи сърцето ни—2 Кор. 5:14; 4:16-18; Евр. 12:6-7; вж. Ер. 48:11.
- Б. Бог иска нашето сърце да бъде чисто:
 - 1. Чистото сърце обича Бога и иска Бога; освен Бога, то няма никаква друга любов, склонност или желание—Мт. 5:8; Пс. 73:25; вж. Ер. 32:39.
 - 2. Нашето сърце трябва да бъде неразделно и отдадено на Бога, така че да се боим само от това да не Го наскърбим и да не изгубим присъствието Му—Пс. 86:11; Ис. 11:1-2.

3. Да бъдем чисти по сърце, означава да имаме единствената цел да извършим Божията воля за Негова слава; нашата цел трябва да бъде пълното наслаждение и придобиване на Христос—Фил. 3:7-14.
 4. Трябва да гоним Христос „заедно с тези, които призовават Господа от чисто сърце“—2 Тим. 2:22; 1 Тим. 1:5; Пс. 73:1.
- В. Бог иска нашето сърце да бъде любящо:
1. В любящото сърце чувствата обичат Бога, желаят Бога, жадуват за Бога и копнеят за Бога, и имат лично, любящо, нежно, уединено и духовно взаимоотношение с Господа—42:1-2; Пес. 1:1-4.
 2. Трябва отново и отново да обръщаме сърцето си към Господа и да го обновяваме, за да имаме нова и свежа любов към Господа—2 Кор. 3:16.
 3. Всички духовни преживявания започват с любовта в сърцето; ако не обичаме Господа, няма да можем да получим никакви духовни преживявания—Еф. 6:24; Откр. 2:4-5.
 4. Нашата любов към Господа ни съоръжава, усъвършенства и екипира да говорим за Господа с Неговата власт; ако обичаме Господа до краен предел, ще бъдем изпълнени и ще преливаме с Него—Йн. 21:15-17; Мт. 26:6-13; 28:18-20.
- Г. Бог иска нашето сърце да има мир:
1. В сърцето, което се радва на мир, съвестта е свободна от съблазън и осъждане и е непорочна—Деян. 24:16; 1 Йн. 3:19-21; Евр. 10:22.
 2. Ако изповядаме греховете си в светлината на Божието присъствие, получаваме Неговото прощение и очистване, за да можем да се наслаждаваме на непрекъснато общение с Бога с добра и чиста съвест—1 Йн. 1:7, 9; 1 Тим. 1:5; 3:9.
 3. В резултат на общение с Бога в молитва ние се наслаждаваме на Божия мир, който всъщност е Самият Бог като мир, който пази сърцата ни и мислите ни в Христос и ни прави спокойни и уравновесени—Фил. 4:6-7.
 4. Трябва да позволяваме на Христовия мир да арбитрира в нашите сърца, като си прощаваме един на друг, за да се обличаме с новия човек—Кол. 3:13-15.

III. Трябва да видим препятствията, с които Божият живот се сблъсква в нашето сърце:

- А. Първият проблем, с който Божият живот се сблъсква в нас, е, че ние не осъзнаваме тъмнината на собствените си човешки представи—2 Кор. 3:14; 4:4:
1. Трябва да видим, че единственото важно нещо в християнския живот е начинът, по който се грижим за живия Христос в нас—Гал. 1:16; 2:20; 4:19; Фил. 1:19-21; 2 Кор. 3:18.
 2. Да бъдем християни, означава да не приемаме нищо друго, освен Христос, за наша цел; след като се спасят, много хора изпитват трудности в духовния си живот, защото не познават пътя на живота и не приемат Христос като свой живот—Римл. 8:6.
- Б. Вторият проблем, с който животът се сблъсква в нас, е лицемерието—Мт. 6:2, 5; 7:5; 23:13-29:
1. Духовността на човека се определя не от неговия външен вид, а от начина, по който той се грижи за вътрешнообитаващия Христос.
 2. Нашата природна добрина е фалшива духовност и представлява огромна пречка за живота; за да изразяваме живота, трябва да отхвърляме природния си нрав и предпочитания и просто да позволяваме на Христос да действа в нас и да ни разчупва.
 3. Ако винаги вършим всичко според собствения си нрав и природното си същество, резултатът винаги ще бъде лицемерие.
- В. Третият проблем, с който животът се сблъсква в нас, е бунтът—2 Кор. 10:4-5:
1. Христос действа и се движи в нас, за да ни покаже Своята воля и изисквания и да ни даде яснота относно Своето водителство и работа над нас.

2. Но ако не се покоряваме, а се противопоставяме на вътрешното чувство и не приемаме Неговото водителство, и не плащаме цената, това нежелание и противопоставяне е бунт.
 3. Грехът, с който най-често и най-сериозно съгрешаваме, не е външен и видим; това е грехът на непослушанието към чувството на Христос в нас; Христос живее в нас и постоянно ни дава вътрешното чувство на живота—Римл. 8:6; 1 Йн. 2:27; вж. Еф. 3:1; 4:1; 6:20; 2 Кор. 2:12-14.
- Г. Четвъртият проблем, с който животът се сблъсква в нас, е нашата природна способност:
1. Много братя и сестри наистина обичат Господа, ревностни са за Него и са много благочестиви; но техният най-голям проблем се състои в силата и обема на техните способности и умения; затова Христос няма място и възможност да действа в тях.
 2. Може да сме способни и талантиви, но да не считаме тези неща за грях или нечистота; вместо да презираме собствените си природни способности, ние ги ценим; ако останат неразчупени в нас, те ще се превърнат в проблем за Христовия живот.
- Д. Ако искаме Христовият живот да расте безпрепятствено в нас, трябва да преживяваме разчупването на кръста и да му позволяваме да се разправя с тези препятствия и да ги премахва—Мт. 16:24-25.

IV. Трябва да видим субективните препятствия, с които Божият живот се сблъсква в нашето сърце:

- А. Първият субективен проблем е проблемът, свързан с нашия ум:
1. Ако нещата, които искаме да извършим, произлизат от нашите мисли, те ще бъдат просто религиозни дейности, дори и да се увенчаят с успех; те не са свидетелство за Христос, Който се изразява чрез нашия дух—вж. Фил. 2:5; 1 Кор. 2:16; Еф. 4:23; Римл. 12:2.
 2. Ние имаме Христовия живот в себе си, но не му съдействаме в мислите си и в действията си и затова той не може да се изразява от нас.
 3. Когато нашият ум е насочен към духа, нашите външни действия са съгласувани с нашия вътрешен човек и между нас и Бога няма никакво разминаване; Той и ние сме в мир, а не във вражда; в резултат на това чувстваме мир в себе си—8:6.
- Б. Вторият субективен проблем е проблемът, свързан с нашата воля:
1. Макар че често пъти нашият ум разбира намерението на духа и ние знаем Божията воля, ние не искаме да се покорим и да бъдем послушни.
 2. Ние разбираме, знаем, схващаме и чувстваме дълбоко в себе си, че Господ иска да извършим дадено нещо, но нашата воля отказва да се покори и да се предаде и ние губим Господното присъствие.
 3. Както силната воля, така и слабата воля по отношение на извършването на Господната воля възпрепятстват Божия живот; волята, която е преминала през разправа, е силна и гъвкава, защото е покорена и възкресена от Господа; голямо нещо е да имаме воля, която съдейства на Бога—Фил. 2:13.
- В. Третият субективен проблем е проблемът, свързан с нашите чувства:
1. Нашите чувства трябва да имат Божиите чувства и трябва напълно да навлезем в Божиите чувства—2 Сол. 3:5; Фил. 1:8.
 2. Трябва да обичаме това, което обича Бог, да харесваме това, което Той харесва и да мразим това, което Той мрази; нашите чувства и Неговите чувства трябва да станат едно—Еф. 5:25; 2 Кор. 12:15; 1 Кор. 16:24; Откр. 2:6; Фил. 1:8.
- Г. Всекидневно трябва да се укрепяваме във вътрешния си човек, за да може Христос като живот да се вселява в главните части на нашето сърце—нашия ум, воля и чувства—Еф. 3:16-17.

V. Нека Господ да има милост над нас и да отвори очите ни да видим, че Неговата централна работа в този век се състои в това човекът да придобие Неговия живот и да расте и да узрее в него; нашата работа трябва да се състои в това да влагаме Господния живот в другите и да ги снабдяваме с него; единствено работата, произлизаща от Неговия живот, може да достигне Неговия вечен стандарт и да бъде приета от Него—Йн. 7:37-39а; 2 Кор. 4:10-12; 1 Йн. 5:16а; 2 Кор. 3:3, 6.